

Gráfik Imre

A „játékok játéka”: a GOMBFOCI®

Játékból – sportjáték

Előzmények. A játék kialakulásának előzményei között meghatározó a labdarúgás magyarországi megjelenése és elterjedése. Közhelyszerű tény, hogy az európai futball őshazája Anglia. A kezdetek a tizenkilencedik század közepének elit angol kollégiumaiba vezetnek. Az első nemzetközi futballmeccset 1872-ben Anglia és Skócia játszotta Glasgow-ban, az eredmény 0 : 0 lett (Taylor, Rogan – Jamrich, Klara, *Puskas on Puskas. The Life and Times of a Footballing Legend*, London, Robson Books, 1997, 59. – idézi Hadas Miklós, *Stílus és karakter. Futballhabituológiai traktárus*, Replika, 36.). A futballnak a kontinensen való elterjesztésében is angol edzők kaptak szerepet.

A futball, magyar nevén labdarúgás magyarországi meghonosodásának fontosabb eseményei időrendben az alábbiakban foglalhatók össze: (2015. március 11-én letöltött forrás: http://hu.wikipedia.org/wiki/Magyar_labdar%C3%BAG%C3%B3-v%C3%A1logatott).

– Magyarországra az első „football” gr. Esterházy Miksa hozta be 1875-ben mint a Monarchia attaséja.

– A magyar labdarúgás legrégebbi írásos emlékeit 1879-ből őrizzük. Molnár Lajos könyve (Molnár Lajos, *Athletikai gyakorlatok*, Eszterházy Miksa cikkeivel bővítve, Budapest, Athenaeum Nyomda, 1879) említi meg először a futballt, az „angol rúgósdí”-t. Ebből a könyvből származik az első hazai futballábrázolás.

– 1882-ben a pesti református főgimnáziumban már Szabadtéri Játzó Társaság alakult, mely iránt néhány esztendő múlva több nagyvárosunk is élénk érdeklődést mutatott.

– 1890-ben a Sport-Világ című újságban megjelentek a sportág szabályismertető kis füzetei, Bély Mihály és Szaffka Manó révén.

– A BBTE-ben 1893-tól rendszeresen hódoltak az új játéknak, két esztendő múltán már több híradás jelent meg a futballjátékról.

– Sport-Világ 1896. március 29. – Hír: „A football játék kezd már hazánkban is tért foglalni. Eddig a MAC alelnökének engedélye folytán H. Perry, a MAC trainere lapunk szerkesztőjének közreműködése mellett a Ludovika-akadémia

tanárait és növendékeit tanítják már egy hónapja erre a rendkívül érdekes és szórakoztató játékra, azonban most már a MAC tagjai is megkezdtek nagy kedvvel a tanulást. A múlt vasárnap megtartott sikerült első próba valószínűleg arra fogja vezetni a MAC vezetőségét, hogy nemsokára pályát rendeztet be s talán zárkövül egy-két versenyt is rendez ezen játékból.”

– 1897. május 9-én nyilvánosan is bemutatkozott a BTC két csapata, egy év múlva megmérkőztek a Műegyetem együttesével is.

– 1899. május 3-án megalakult a Ferencvárosi Torna Club.

– Újabb jelentős esemény, hogy 1901. január 19-én megalakult a Magyar Labdarúgók Szövetsége.

– 1901. február 17-én a BTC és a BSC csapatai – kizárólag fővárosi csapatok – játszották az első első osztályú bajnoki mérkőzést.

– 1902. október 12-én Bécsben rendezték Ausztria–Magyarország – mindkét ország – első hivatalos válogatott mérkőzését.

– 1907-ben a FIFA elismerte a szövetség önállóságát, és felvette Magyarországot tagjai sorába.

A fentiekből két tény állapítható meg. Az egyik, hogy a futball egyre népszerűbb sporttá vált Magyarországon. (A századfordulói 56 nemzetközi, 63 fővárosi és 20 vidéki mérkőzést rendeztek együtteseink.) A másik, hogy hazánkban is meghatározó volt a játék ismertté válásában az angol edzők jelenléte. Ez utóbbi a gombfoci alakulástörténetében is közrejátszott, közrejátszhatott. Ugyanis a labdarúgásban fontos volt az edzők szerepe. Az erőnlét és a készség fejlesztésén túl, az ő feladatuk volt a taktika kidolgozása. E célból már a korai években a megbeszéléseken föltehetően/igazolhatóan használhattak egy kisebb futballpályát idéző táblát, amelyen valamiféle korongok mozgatásával válaszolhatták föl a csapat szerkezetét és modellezték a taktikai elképzeléseket.

Valószínűsíthető, hogy ennek alapján, mint azt egy korabeli angol reklám mutatja, megkísérelték a sport, azaz a futball táblán, asztalon való, játékszerű (*Table Football Game*) elterjesztését. A kutatás jelenlegi állapotában nem tudjuk pontosan a vállalkozást évhez kötni, de az tény, hogy a reklámban szereplő Alexander (Sandy) Gilchrist Tait (1873–1949) skót származású védő (beck) játékos, akinek legsikeresebb évei a századfordulóra estek, 1901-ben a Tottenham Hotspur játékosaként FA Cup-győztes volt.

Az üzleti cél föltehetően nem valósult meg, és a játék Angliában feledésbe merült. Sajnos a történetet nem ismerjük pontosan. Az angol edzők azonban nemcsak a játékot honosították meg a kontinensen, hanem az edzői táblácskát is. E kisméretű táblákon valamiféle korongok mozgatásával válaszolhatták föl a csapat szerkezetét és modellezték a taktikai elképzeléseket.

A gombfoci története Magyarországon. Magyarországon a játékosokat föltehetően, illetve ismereteink szerint, már korán *csontgombokkal* jelenítették meg. S innen, illetve ebből eredhet az ötlet: a futballnak egy táblán *gombokkal* való játszása.

A valódi csontgombokkal játszott játék széles körben elterjedt magyar neve: a *gombfoci*, egyértelműen erre utal. A fővárosi, nagyvárosi, kisvárosi, falusi gyermekek körében történt gyors elterjedéséről sokrétű irodalmi forrásunk van. Ezek egy része visszaemlékezésekre alapozott korai – kvázi kortárs – híradásnak tekinthető, mások pedig idővel a mához közeledve dokumentálják a játék feltartóztathatatlan népszerűségét. A relatív, de megbízhatóan hiteles datálás lehetőségével élve idézünk néhány példát.

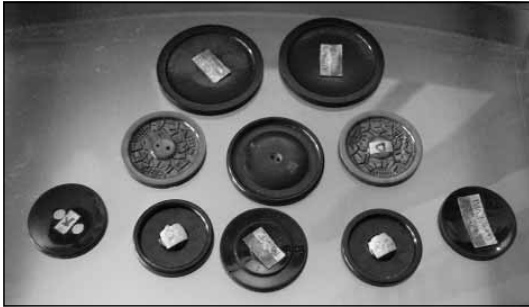
– Az 1900-as évek elejére hivatkozva: „A gyermeki világ tevékenységei közt a gombozás szinte hagyományos jellegű. Körülbelül harminc év óta játszanak a pesti gyerekek gombokkal, egy a footballra emlékeztető, szabályaiban rendkívül bonyolult játékot... A gombozás megőrizte hagyományos és szabad jellegét. Bár a játékkereskedők legalább másfél évtizede próbálkoznak gyárilag készített és nyomtatott szabálykönyvvel ellátott gombjátékok forgalomba hozatalával, minden ilyen irányú kísérlet eredménytelen maradt és az egymást követő gyermeknemzedékek hajthatatlanul kitartanak a kabátokról levágott, konyhák kőpadlóján reszelt, szurommal ragasztott és drótozott gombok mellett... A gombozás olyan vívmánya a gyermektársadalomnak, amit természetes állapotban fenntart és megvéd a felnőttek minden üldözésével szemben, még akkor is, ha gombjait a szemébe dobják, vagy ha a gombpálya céljaira ideális ebédlőasztalról a majdnem alkalmatlan konyhaasztalra száműzik.

S ebben az egész tevékenységben több van, mint egy játékhagyomány kialakulása, több, mint *passe-temps*, a fejlődésnek egy nagy és jelentős lépése húzódik meg mögötte... Ugyanekkor a gombozás jelenti a legfőbb társadalmi kapcsolatot is. Feltétlen jogforrás és az erkölcsök próbaköve. Csaló az, aki arébb tolja a gombot lökés előtt, becsületes az, aki tiltakozás nélkül vallja be, hogy szabadrúgást vétett.” (Merei Ferenc, *A gombozó gyermek*, Budapest, A Magyar Királyi Gyermeklélektani Intézet Nevelési és Pályaválasztási Tanácsadó Közleménye, 1937, 3–4.).

– Az 1910-es évek első felére vonatkozóan: „Közeledett a tél, a Tiszán beretvaéles szél hajtotta maga előtt a port és a barna lombot. Jég még nem volt, mozogni csak kellene. Oszi volt a megmentőnk. Valahol látta és azonnal beindította a gombfocit. A Hársfa utca sarkán laktak, a Rákóczi úton. Középső szobájuk nagy asztala lett az Üllői úti Fradi-pálya, azon játszottak a csapatok. Oszi, mint az ötlet szellemi tulajdonosa, kinevezte csapatát MTK-nak, Baranyi Pisti elkunyorálta az FTC-t, engem rábeszél a BAK-ra, Kacsza maradt a nyáron megszokott 33 FC, a kis Fodor az NSC, a bátyja a BTC. Néha megengedték Oszi szüleinek is a szobán való keresztüljárást. A gombfoci nem egyszerű dolog. Mindenekelőtt kell tizenegy nagy gomb, és közülük egyik, a kapus, különösen terjedelmes kell legyen, különben nem tölt ki nagy helyet a pappendekliből készült kapuban. A tíz többi gomb kiválasztása sem egyszerű dolog, mert ha a gomb széle nincs közel, tizedmilliméter közelségben a pályához, akkor a gomb ugrik. Tehát délutánjaink javarészt azzal töltöttük, hogy a régi kabátokról lecsent, ismerősöktől, rokonoktól összekunyerált csontgombokat

a lépcsőházban a kövön simára csiszoljuk.” (Bondy Endre, *Foci*, Budapest, Sport, 1970, 21.).

– Az 1930-as évekből: „Gombfutball. Asztaljáték, amely teljesen a rendes futball szabályai szerint megy: a játékosok gombok (11-11 db), a labda pedig egy kisebb gomb. A két párt felváltva ‘lép’, amennyiben a csapat tulajdonosa egy gombbal vagy pattintófával úgy ad lendületet a gombnak, hogy az a labdát az ellenfél kapuja felé lökje. A játékosok állapodjanak meg a legfontosabb szabályokban, hogy a mérkőzés szép és zavartalan lehessen.” (Velósy Béla, szerk., *Játékos könyv II. Otthoni és téli szabadtéri játékok*, Budapest, A Magyar Cserkészszövetség kiadása, 1939, 27–28.).

– Az 1950-es évekre utalóan: „Vendéglátónk nemrég kapta meg – születésnapjára talán – a műasztaloslánál készíttetett, szabályos felező és tizenhatos vonallal kijelölt, tükörsimára fényezett gombfutball-pályát. Eddig különböző méretű, föl pattogzott asztallapokon játszottunk – most végre megszületett a valódi futballpálya arányait másoló, kifogástalan talajú, hálós kapukkal fölszerelt stadion. Az ünnepélyes fölavatásra meghívták Gallus Ivánt. Második gimnáziumba járt, s félelmetes híre megelőzte. Csodálatos gombjai vannak, körülreszelt csatárai áttemelik a labdát a három gombból összevarrott kapusokon, óriási háttvédei pedig elsöprik az ellenfél támadásait. És a játéktudása! Mindez hallomásból ért el hozzám, sosem láttam sem őt, sem a csapatát. A gombfutball életem középpontja volt, akárcsak egész társaságunknak. Valószínűtlen áldozatokra lettünk volna készek, hogy megszerezzünk egy-egy riválisunk csapatában föltűnt új csillagot, a divatüzleteket jártuk, s zsebpénzünkéből játékosokat szerződtettünk, a hátsó udvar kövén művésziesen csiszolgattuk őket, hogy peremük egyenletessé váljék, s oldaluk enyhe lejtéssel nyúljon a labdával szolgáló apró gomb alá, a magasba emelje, átrepítse ellenfelünk védői fölött. A gomboknak nemcsak nevük volt – a valódi csapatok megfelelő játékosáról kapták –, de egyéniségük, sőt kétségkívül lelkük is. A győzelem vagy vereség egész napunkat bearanyozta vagy gyászba borította. Egy-egy sorsdöntő mérkőzésre falsápadtan álltunk ki, gyomrunkban reszkető szorongással, nekifohászkodva, mielőtt a játékvezető halk füttyére megtettük a kezdő rúgást, s beharapott ajakkal lestünk olykor a ketyegő órára, mely nem a közép-európai időt mérte, de a küzdelemből eltelt perceket.” (Vidor Miklós, *Galambposta*, Bu-

dapest, Móra Ferenc Könyvkiadó, 1961, 10–11., valamint tovább az első rész 2. fejezetében: 11–17.).

A második világháború utáni évek legélénkebb gombfociélete Pécssett zajlott. A legendás szabómester, Balogh László valósította meg az első klubszerű gombfociéletet. Nevéhez köthető az első szabálykönyv összeállítása, személyével összeforr a hazai szervezett gombfocizás kialakulása. Pécsi klubját 1944-ben szervezte meg.

Balatonalmádiban, az 1950-es években, az általános iskola tanulói között népszerű volt a *gombfoci*. Két szűkebb baráti kör tagjai szervezték és irányították a versenyszerű játékot; különböző „nemzeti és nemzetközi bajnokságokat” írtak ki, melyeket kéziratos feljegyzésekben dokumentáltak. A korábbi „*Gombfoci duó*” után az 1960-as évektől

már a „*Gombfoci trió*” játszott meghatározó szerepet, melynek tagjai megmaradtak a klasszikus hagyományoknál: az eredeti egyérintős játékszabály alkalmazásánál, játékosaik főként csontgombokból készültek, de kiegészítésként már plexit is felhasználtak. A nyári tanítási szünetben együtt játszottak a Balatonalmádiban nyaraló veszprémi, székesfehérvári, győri és budapesti diákokkal. Az egykor állandó almádi lakos trió tagjai középiskolai tanulmányai-

kat Székesfehérvárott végezték, s csak az egyetemi évek választották el őket egymástól. Felnőtt korukban kevesebbet *gombfociztak*, a játék iránti nosztalgiájuk azonban napjainkig megmaradt, 2005 óta újra összejárnak, s más-más típusú játékosokból álló csapataikkal, kétféle szabályrendszer szerint is, különbö-

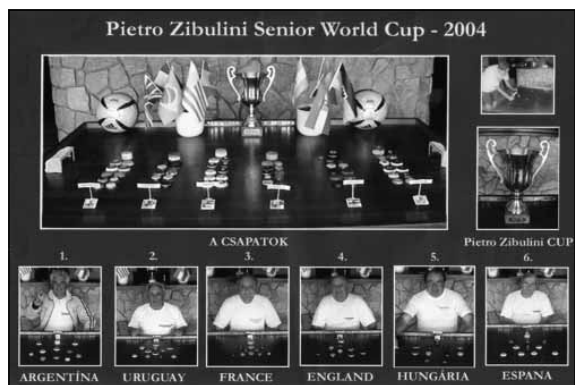
ző tornákat rendezve játszanak. (Lásd: *Játék és szenvedély. Balatonalmádi – szubjektív – gombfoci-története*, in: Új Almádi Újság, 2007. XIX. (7.), 11. – 2015. március 11-én.)

A legendás magyar labdarúgó-válogatott, az ún. „*Aranycsapat*” népszerűsítette a gombfocit is. Megjelentek a műanyagból készült gombfocicsapatok az „*Aranycsapat*” játékosainak képével. A különböző műanyagok felhasználása (plexi, bakelit, danamit stb.) fokozatosan kiszorította a hagyományos csontgombokat, mely utóbbiak mára már csak féltve őrzött ereklyék, bizonyítva a játék eredetét. Az esztergályozott, szabályozott méretű, egyforma játékosok elvesztették a különböző csontgombok adta egyéniségüket. Az egyes játékosok megkülönböztetésére színek, képek, feliratok, számozások felhasználása, illetve alkalmazása ad lehetőséget.

Az 1950-es években Budapesten a Mester utcai Fáy András Gimnázium tanulóiból baráti társaság szervező-dött, melynek tagjai a szabad idő kitöltésének módját a gombfociban találták meg. 1959-ben megalapították a „Nemzetközi Gombfutball Szövetséget” (Negosz). A tagok szimbolikusan egy-egy ország nevét vették fel. A csontgombokból és különböző műanyagokból

többnyire maguk készítette játékosokkal évtizedeken át saját körükben rendeztek versenyeket, tornákat, bajnokságokat. A korabeli viszonyok között lehetséges sokszorosítási eljárással kéziratos kiadványokban, jegyzőkönyvekben és fényképeken örökítették meg kedvelt játékuikat. A felnőttkorban is megtartott baráti kapcsolat ellenére, a játék a közelmúltig háttérbe szorult a társaság tagjainak életében. 2000-tól azonban ismét rendszeresen összejön-

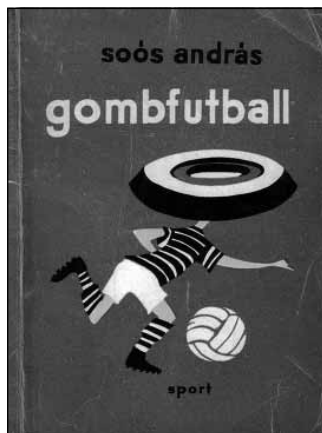

nek, és Balatonalmádiban a hagyományos szabályok szerint, évenként megrendezik a „Senior Világkupa” bajnokságot. (Lásd: Gráfik Imre, Zidane és társai a Balatonnál!, Balatoni futár, 2004, XI. évf. 8. szám, 31.).

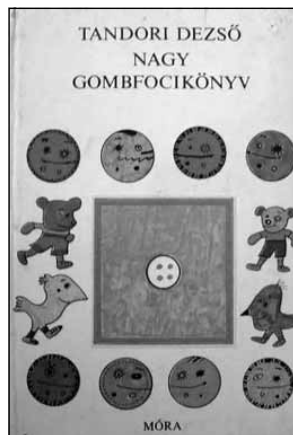
Ezekre az évekre tehető a magyarországi gombfociéletben döntő változást hozó esemény. Egy ideiglenes intézőbizottság az 1960-as évektől

már versenyszerűen szervezte a játék-lehetőségeket, játék-eseményeket, így a játékosok valóságos sporttevékenységként élték meg a különböző bajnokságokban való részvételt. Az üzletek kínálatában megjelentek a műanyagokból készült „gombutánzat” játékosok, csapatok. Az igényesebbek és a versenyszerűen játszóknak azonban továbbra is maguk készítették csapataikat, igaz, játékosaik anyaga már az ő esetükben is különböző műanyagok voltak. 1964-ben megjelent az első nyomtatott szabálykönyv is (Soós András, *Gombfutball*, Budapest, Sport, 1964).

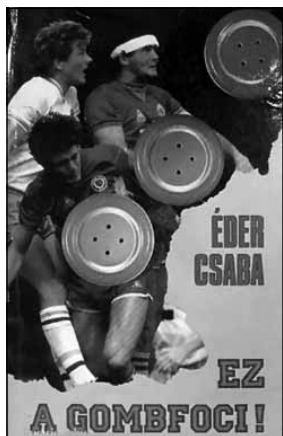
Tandori Dezső neves író jóvoltából 1980-tól szép/irodalmi dokumentumokkal rendelkezünk, melyek azt igazolják, hogy az informatikai forradalom előtti időszakban a gombfoci tartotta előkelő helyét a gyermekek játécai körében. Könyve, melyben részletesen fölidézi a Budán, a Vízivárosban zajló bajnokságokat, a mérkőzések hangulatát, több kiadásban is megjelent.

Az 1980-as években neves rendező (Révész György) és ismert színészek közreműködésével egy különleges film-dokumentum örökítette meg a gombfocit: *A hátvéd halála és feltámadása* című nagyjátékfilm. A második világháború alatt zajló történet hősei kiskamaszok, akiknek szinte egész életét kitölti nagy szenvedélyük: a *gombfoci*. Akár az alvójárók élnek a zűrzavaros világban, minden gondolatukat lefoglalja a játék, melynek középpontjában a csodálatos hátvéd áll, „akinek” sorsa oly sok bonyodalmat okoz. A háború azonban a szereplők életébe is betör, és ettől a pillanattól már vége a felhőtlen, boldog gyermekornak. (Lásd: https://www.youtube.com/watch?v=J_VHNpphmlo)

A hivatalos elismertség azonban váratott magára. 1989-ben az országszerte működő klubok egy szervezetbe tömörülve megalakították a *Magyar Asztali Labdarúgó Sportszövetséget*, amelyet a bíróság bejegyzett, és a sporthivatal is támogatóan vette tudomásul. Ezzel a *gombfoci* mint *asztali labdarúgás* hivatalosan is sporttevékenységnek minősült. A sportjátékká válás folyamata, ha nem is minden más játékot háttérbe szorítóan és a fiatalok széles tömegeit érintően, de megállíthatatlan. Ennek egyik bizonyítéka, hogy 1990-ben újabb gombfoci szabálykönyv kerülhetett kiadásra, illetve megfogalmazásra (Éder Csaba, *Ez a gombfoci*, Budapest, Policoop Kiszövetség, 1990).

A kivándorolt magyarok új hazájukban is meghonosították, elterjesztették a *gombfocit*. Más népek is megbarátkoztak ezzel a szellemi-ügyességi sporttal, s ma már a világ sok országában játsszák. A *gombfoci* a magyarokon kívül a legszervezettebb és legszínvonalasabb a spanyoloknál (katalánok) és a braziloknál. Brazíliában, az európai – magyar mintát követő, s kisebb-nagyobb eltéréseket mutató – szabályoktól eltérően, gömbölyű (tömörített filcből készült) labdával, laposabbra esztergályozott játékosokkal és az úgynevezett *tizenkét érintős* szabály szerint játszanak.

Magyarországon tehát új sportjáték született: a *gombfoci* lett az első sportág, amelyet a magyarok adtak a világnak! (Lásd: Horváth Imre, *Sportág születik. A gombfocitól a szektorlabdáig*, Szakdolgozat, kézirat, 2004) Megkülönböztetve a sportágat más futballutánzó játékoktól, a legjellemzőbb szabályelem neve után ma *szektorlabdának* nevezik a versenyszerű *gombfocit*.

A korosztályoktól független (sport)játék hódításának bemutatására többször is sor került; országos jelentőségű esemény volt e tárgyban a budapesti Néprajzi Múzeum reprezentatív kiállítása 2006-ban: *Csonttól a műanyagig / Gombfociból szektorlabda*, melyet a neves sportriporter, Vitray Tamás nyitott meg. (Lásd Gráfik Imre, *Csonttól a műanyagig: gombfociból szektorlabda*,

in: Fejős Zoltán – Frazon Zsófia, szerk., *Műanyag – Plastic*, Budapest, Néprajzi Múzeum, 2007, 346–347.)

A játék varázsa újraéledni látszik. Ezt igazolandó fölidézzük a Balatonalmádiban *Gombfoci Varázs* címen megvalósult rendezvényt. „A Pannónia Kulturális Központ (8220 Balatonalmádi, Városháza tér 4.) és a Magyar

Szektorlabda Szövetség az Almádi Nyári Fesztivál Tanévező Hétvége keretében 2007. június 15–17-én nyílt gombfoci- és meghívásos szektorlabda-bajnokságot rendezett. A *gombfoci története* című kamara-kiállítás megnyitójával vette kezdetét a háromnapos rendezvény, melyen Felber Gyula képviselő és Dr. Gráfik Imre néprajzkutató köszöntő szavait követően Dr. Sárkány Mihály szociálintropológus, tudományos osztályvezető mondott megnyitó beszédet.” (http://www.kamjt.hu/kiadvany/forgo/forgo_2007_2_08.pdf – letöltve: 2015. március 11-én)

A gombfoci lehetséges jövője. A *Magyar Szektorlabda Szövetség Pécsett* (2010. szeptember 24–26.), Európa kulturális fővárosában rendezte meg a Balogh László Kupa – VI. Szektorlabda Európa-bajnokságot. 2013-ban komoly törekvések irányultak arra, hogy a gombfoci kerüljön hivatalosan a hungarikumok körébe. Ennek érdekében elkészült egy szakértők által összeállított javaslattevő tanulmány (lásd: Szikora Katalin – Takács Ferenc – Gráfik Imre, *Tanulmány a gombfoci játék és a szektorlabda sportág eredetéről, kialakulásáról*, Budapest, kézirat, 2013).

Szigetszentmiklóson pedig állandó gombfocitörténeti gyűjtemény került megnyitásra.

2014-ben ismét Magyarország rendezte a Szektorlabda Európa-bajnokságot, mely a korábbi évekhez hasonlóan magyar sikereket hozott. A sportjáték hazai és nemzetközi szerveztségének kialakításában Horváth Imre vállalt fontos szerepet felszereléseket árusító üzletet és tanácsadó szolgálatot is működtetve (lásd: <http://gombfoci.hu>).

A Magyarországon nagy hagyományokkal rendelkező gombfoci, illetve annak versenyszerű sportjáték-válto-

zata, a szektorlabda, mind nagyobb népszerűségnek örvend. Sorra alakulnak a helyi egyesületek, baráti társaságok, Hungarikum Klubok, melyek ápolják a játék hagyományát, és igyekeznek – a modern kor informatikai játéakai ellenében – reális alternatívaként elterjeszteni a kreativitást és kezűgyességet igénylő, valamint igazi versenyhangulatot árasztó, továbbá remek társas szórakozást biztosító játékot.

Jó példa minderre a 2013. szeptember 21-én Balatonalmádiban megalakult Hungarikum Klub, melynek célja a hagyományok őrzése és megújítása, a helyi értékek népszerűsítése. A kezdeményezők Balatonalmádi legendás *gombfoci*-játékosai: a seniorok és a „Gombfoci trió” tagjai voltak. Előterjesztésük nyomán a hagyományos

gombfocijáték bekerült Balatonalmádi város Értéktárába mint helyi érték. Terveik és szándékaik szerint minden évben, a széles nyilvánosság előtt megrendezik Almádi hagyományos és nyílt gombfocibajnokságát (lásd: <http://wiki.strandkonyvtar.hu/index.php?title=Gombfoci>).

2013-ban a Kiss Áron Magyar Játéktársaság figyelme is a gombfoci felé fordult. E sorok

írója rövid előzetes írást tett közzé a társaság lapjában (Gráfik Imre, *A gombfociról*, Forgó, 2013/4., 10.), majd előadást tartott a jubileumi konferencián, ahol bemutatót is játszottak.

Az érdeklődés nem maradt a határon belül. 2014-ben a potsdami 24. Nemzetközi Játék Vásár és Konferencia is meghívta a magyar delegációt, hogy ismertessék a német nyelvterületen ismeretlen játékot. A sikeres bemutatkozás következményeként újabb meghívást kapott a magyar gombfoci mint kvázi hungaricum, a 2015-ös jubileumi 25. Nemzetközi Játék Vásárra és Konferenciára (Németország/Potsdam).

Bárhogy is alakuljon a *gombfoci* és a belőle kifejlődő *szektorlabda* sportjáték hazai és nemzetközi jövője, fogadjuk meg és terjesszük a gombfocizók társadalmának üzenetét:

„Üzenet a világnak: Gombfocizz, ne háborúzz!”

